
üdvözlégy szomorúságom

FELICIA MARINA MUNTEANU

CSAK MÉG ENNYIT

ha még egyszer útra kelni
még egyszer tudnék veled
ha még egyszer tudnám
még egyszer utam feléd lelni
tárom széjjel
önfeledten két kezem
ó mily gyenge
vézna ujjak szorítása
folyónak
szilaj folyónak két partja
kéri így az árt
mint édes falat
fogad fehérjében halált lelve
mint kicsiny madárka
fény alatt
szárnya lankad neked hozza
mint alga lenn a mélyben
csak ha nézed
ha tekinteted érzi akkor élhet
tárom önfeledten
két kezem széjjel
csöndesen csak
ennyit mondjál
ezt súgd fülembé: megjöttem
hát így
kedves ma így szeress

NE KÉRDEZZ

ne kérdezz
éveim fel sosem róttam
ha árnyam látnád

levél-halálkor felbukkanni
ne várd
ajkam neved lázban rebegni nem
soha nem fogja
ne kérdezd
honnán merről utam
ne bánts ne vedd nyugalmam
ha majd
az elmúlás aranyát
érzem
csörgedezni rideg ereimben
ne próbálj
gondolatok sorába lépni
el engem úgysem érhetsz
soha
soha kérdést fel ne tégy
ha markodban
a remény
ha érzed felcsillanó fonálát
s el
nem
röpítenéd

HOVÁ MÁR UJJAD EL NEM ÉR

ne engedd ne add tiéd
a forró dél ott
a két nyár közt
mily magasra tör lombjuk
a megbántam kedves
meg
minden mögött
dacol a kicsiny részek összetartozása
hidd nem én vagyok
bennem a szorongást ne keresd
és csak néha
néha kell
felriasztott álmainkat
öltöztetni gyermek-dünyögésbe
ott tévelyeg talán
útkövek porában
ott a zöld illatában
miben a szép már akkor
rég megért

NEKED MONDOM

kemény kőfal egyre nő
hegy torlódik csillan
ott fehérlik jég sapkája
hegy
forró lehetünk közé
roppan hallom roppan a híd
el többé
ó miért nem érhetlek

hová lesz a fű zöldje
szorításod
messzi éjben

szűz-madárka röpjél
röpjél messze innen
vissza ne nézz
jég öleli hegyek hátát
szűz-madárka felejts
feledd hó csillogását
éj sötétje bújik lenn alatta
szűz-madárka röpjél
röpjél messzi tájra
hol fűzek könnye
nem hullik folyó-árba

ÜDVÖZLÉGY SZOMORÚSÁGOM

merítem magamba a csobbanást
csobbanásban élő fájdalmat
messzi öblök suttogását
hallom kacajod
másként
nem lehet hallanom kell
lentről onnan
a forró messzeségből érzem
szorít ölelésed
hiába a dac éreznem kell
sivatagok hunyorításában
kicsiny kölkét
leány-anya hordja így
bennem élsz tudom
csak el ne
erre kérlek
el már soha ne hagyj
a tegnap mámorában
tudom szomorúságom
hozzám csakis hozzám jöttél
köntösöd hagytad mégis
a feledést csupán
láttam ajkad szóra biggyedt
láttam
figyelt szép két szemed
aztán szemed csuktad
szád szót nem szólt
úgy mentél tőlem
te is elhagytál
talán mindörökre el

Bálint Béla fordításai